CREŞTINUL şi STATUL

Lloyd Hartzler

Publicată în original în limba engleză cu titlul
The Christian and the State de Lloyd Hartzler

Tradusă în limbă română de Mareei Ionuţ Vladimir cu permisiunea

Tehnoredactarea computerizată: Dorcas Miller Grafică copertă: Kristi Yoder
Tipărită în România sub îndrumarea Christian Aid Ministries Berlin, Ohio 44654 USA
Ediţia I-a Februarie 2012
Pentru corespondenţă şi alte comenzi adresaţi-vă la: **Asociaţia International Christian Aid Ministries**
O.P.l,Gh.P.l,C.P.l
Suceava 720300 România
Tel: 0230/533032 Email: infocaicamro.org
ISBN 978-1-936208-50-0

Creştinul si statul

Creştinul care hotărăşte să se supună Noului Testament are de răspuns la diverse întrebări legate de relaţia lui cu societatea şi cu statul. Care este natura şi rolul statului? Ar trebui sau ar putea statul să funcţioneze pe principiile eticii nou-testamentale? Dacă nu poate, atunci ce rol poate avea creştinul în politică şi în guvern? Creştini fiind, ar trebui să votăm pentru a ajuta la instalarea în funcţiile publice a unor oameni „buni"? Aceste întrebări şi altele asemenea cer răspunsuri valide, bazate pe Noul Testament.

Creştinul

Isus „S-a dat pe Sine însuşi pentru păcatele noastre, ca să ne smulgă din acest veac rău..." (Galateni 1:4), dar noi încă trăim în mijlocul unei societăţi pline de păcat. Cu toate că suntem supuşi puterilor civice, am fost izbăviţi „de sub puterea întunericului" şi strămutaţi „în împărăţia Fiului dragostei Lui" (Coloseni 1:13). Astfel că supunerea noastră se datorează mai întâi unei autorităţi şi puteri mai mari decât cea a oricărui guvern pământesc. Suntem separaţi de „aceast veac rău", deoarece „Ştim că suntem din Dumnezeu şi că toată lumea zace în cel rău... şi suntem în Cel ce este adevărat, adică în Isus Hristos, Fiul Lui." (1 loan 5:19, 20) Isus, în rugăciunea Sa de mare preot, a privit la slava pe care o avea la Tatăl (loan 17:5). însă despre ucenicii Săi, Isus a spus: „Eu nu mai sunt în lume, dar ei sunt în lume..." (versetul 11). El a clarificat relaţia lor faţă de lume şi faţă de Tatăl spunând: „ şi lumea i-a urât, pentru că ei nu sunt din lume, după cum Eu nu sunt

din lume. ...Sfinte Tată, păzeşte, în
Numele Tău, pe aceia pe care Mi i-ai dat, pentru ca ei să fie una, cum suntem şi Noi" (versetele 14,11). Creştinii sunt oameni născuţi de două ori, a căror supunere este faţă de Dumnezeu, dar care totuşi trăiesc în mijlocul „răzvrătiţilor" (1 Petru 1:23, 2:8). Prin urmare, noi suntem o „seminţie aleasă... poporul lui Dumnezeu... străini şi călători" (1 Petru 2:9-11).

Naţiunile

Deşi toate stăpânirile sunt rânduite de Dumnezeu (Romani 13:1), naţiunile şi guvernele lor nu funcţionează după principii creştine. Nici nu au făcut-o vreodată. Autorul capitoului 7 al cărţii Daniel portretizează naţiunile ca fiare sălbatice - leu, leopard, urs şi una descrisă ca fiind „înspăimântătoare şi teribilă". De-a lungul istoriei, s-au format popoare, au luptat unul împotriva altuia şi şi-au tratat duşmanii fără milă. Este posibil ca urmaşii Prinţului Păcii să devină parte a unei astfel de activităţi?

Dincolo de aceasta, popoarele lumii s-au opus adevărului lui Dumnezeu de cele mai multe ori. Acest fapt se poate vedea la popoarele vecine cu Israelul, în vremea Vechiului Testament. Adevărul este acelaşi şi cu naţiunile care s-au format de atunci şi până în prezent. Isus a spus: .....veţi fi urâţi de
toate neamurile pentru Numele Meu" (Matei 24:9).

Prin urmare, popoarele lumii vor cădea sub judecata lui Dumnezeu. Proorocul Isaia a scris: „Apropiaţi-vă, neamuri, să auziţi! Popoare, luaţi
aminte! S-asculte pământul, el şi ce-1 umple, lumea cu toate făpturile ei! Căci Domnul este mâniat pe toate neamurile şi plin de urgie pe toată oştirea lor: El le nimiceşte cu desăvârşire, le măcelăreşte de tot" (Isaia 34:1, 2). Iar Apocalipsa 19:11-21 descrie înfrângerea finală a popoarelor. Regele regilor va „lovi popoarele" şi îi va arunca pe conducători „în iazul de foc care arde cu pucioasă" (versetele 15 şi 20). Satan este cel care înşeală naţiunile (Apocalipsa 20:3). Să nu alegem mai degrabă să fim parte din mireasă, soţia Mielului (Apocalipsa 19:7)?

Israelul vechi testamental văzut ca naţiune

Poporul Israel avea o formă de guvernare pe care noi o numim teocraţie - „guvernarea oamenilor de către Dumnezeu". Dumnezeu a dat liderilor Israelului atât responsabilităţi religioase, cât şi civile. Responsabilitatea lor nu era doar să îndrume oamenii în închinare înaintea lui Dumnezeu, ci să îndeplinească şi obligaţii cetăţeneşti cum ar fi: judecata, pedepsirea şi chiar uciderea celor care n-au ascultat de poruncile lui Dumnezeu. Câteva exemple sunt uciderea cu pietre a omului care strânge lemne în ziua de Sabat (Numeri 15:32-36) şi pedepsirea cu moartea a celui ce huleşte (Levetic 24:11-14, 23). împăratul Saul a păcătuit şi a pierdut tronul pentru că n-a îndeplinit porunca lui Dumnezeu de a distruge şi de a omorî.

(1 Samuel 15).
Una din căile prin care Dumnezeu aduce judecata asupra popoarelor este războiul („sabia" - Ezechiel 14:21). Dumnezeul nostru suveran ştie când popoarele sunt gata pentru judecată (Geneza 15:14, 16). El foloseşte popoare pentru a pedepsi popoare. Uneori a însărcinat şi a poruncit ca Israelul să aducă judecata asupra altor popoare (Deuteronom 7:1, 2; 20:10-13, 16; Numeri 31:1-17). Dar Dumnezeu foloseşte şi popoare păgâne pentru a-Şi pedepsi propriul popor care păcătuieşte (Isaia 10:5, 6; 2 împăraţi 24:1, 2).
Neascultarea faţă de lege cere pedeapsă şi El, care a dat legile, a stabilit pedepsele şi a desemnat oameni care să judece. Şi după cum am observat, Israel a mers la război la porunca lui Dumnezeu, fără să păcătuiască prin aceasta. Omul nu păcătuieşte niciodată dacă ascultă de Dumnezeu. Prin urmare, Israelul, sub vechiul legământ nu putea să fie paşnic. Acest aspect ne ajută să înţelegem de ce David, „un om după inima lui Dumnezeu", putea să strige şi să se bucure de răzbunarea şi judecarea duşmanilor săi (Psalmi 35:1-10; 55:9,15).

Biserica

Când ne întoarcem la Noul Testament şi la instrucţiunile lui Dumnezeu pentru Biserică, descoperim că Domnul interzice urmaşilor săi să se răzbune sau să opună rezistenţă celor ce le fac rău. Nu există niciun loc în Noul Testament în care Domnul Isus să autorizeze creştinii să îndeplinească responsabilităţile puterii civile.
Ne putem mira de ce Dumnezeu a poruncit un anume mod de viaţă pentru poporul Său, Israel, şi un alt standard pentru poporul Său, Biserica. Prin moartea şi învierea lui Isus, şi prin credinţa in El, creştinii au primit viaţă nouă şi au fost strămutaţi de sub „puterea întunericului" în „împărăţia Fiului dragostei Lui". Atunci când Dumnezeu ne-a născut din nou prin Duhul Sfânt, El a făcut posibil ca noi să trăim o viaţă paşnică, non-rezistentă. înainte de naşterea din nou, viaţa paşnică, non-rezistentă era imposibilă. Sfinţii Vechiului Testament pur şi simplu nu au putut să trăiască la standardele Noului Testament fără prevederile şi instrucţiunile Noului Testament. Luaţi în considerare comportamentul violent al lui Pavel pe când era sub Lege, înainte de convertirea sa (Faptele Apostolilor 8:1, 3; 9:1, 2) şi viaţa lui paşnică, non-rezistentă, după ce a experimentat naşterea din nou (1 Corinteni 4:9-13).
Sub noul legământ, Biserica şi statul nu mai sunt una şi aceeaşi entitate; sunt entităţi separate. Observaţi cum această segregare este indicată în mod clar, prin folosirea pronumelor la persoana a Ii-a (tu, voi) şi a IlI-a, pentru conducători (el, ei, ele) în textul din Romani 13:1-7. Acum Biserica este instrumentul dragostei lui Dumnezeu, iar statul continuă să fie instrumentul mâniei lui Dumnezeu şi al justiţiei parţiale.
Dumnezeu nu s-a schimbat. Din moment ce ne-a turnat dragostea

Sa în inimile noastre prin Duhul Sfânt, El ne-a chemat şi ne-a împuternicit, în calitate de creştini, să arătăm această dragoste în viaţa de zi cu zi şi să proclamăm Evanghelia mântuirii. Poruncile noastre sfinte sunt să salvăm, nu să distrugem. Totuşi, Dumnezeu urăşte păcatul. El continuă să pedepsească pe cel nelegiuit, însă Biserica nu are această autoritate. Această responsabilitate este în continuare delegată statului.

„Dregătorii... sunt de temut... pentru o faptă rea... El este în slujba lui Dumnezeu, ca să-L răzbune şi să pedepsească pe cel ce face rău" (Romani 13:3, 4). Iar Petru ne spune că dregătorii statului „sunt trimişi de El să pedepsească pe făcătorii de rele..." (1 Petru 2:14).

Responsabilităţile creştinului

Primele trei responsabilităţi sunt exprimate ca negaţii. Acestea sunt lucruri pe care creştinii nu trebuie să le facă în relaţia lor cu guvernarea statului, pentru că supunerea lor este faţă de împărăţia lui Hristos.

A. NEPARTICIPAREA

Isus i-a spus lui Pilat: „«împărăţia Mea nu este din lumea aceasta», «...dar acum, împărăţia Mea nu este de aici.»" Dacă împărăţia lui Isus ar fi din această lume, copiii Săi ar participa în mod activ - „slujitorii Mei s-ar fi luptat" (Ioan 18:36). Isus a spus: „...stăpânitorul lumii acesteia [Satan]... El n-are nimic în Mine" (Ioan 14:30). Niciun verset din Noul Testament nu învaţă pe creştini să participe sau să facă parte din puterile civile. Deşi creştinul este cetăţean prin naştere al unei ţări pământeşti, prin naşterea din nou el este cetăţean al Cerului (Filipeni 3:20) şi acest fapt este prioritar. Aceasta îl

face străin şi călător prin lume.

Capitolele 12 şi 13 din Romani vorbesc clar despre relaţia creştinului cu Biserica (12:1-8), cu diferite persoane (12:9-21), şi cu puterile statului (13:1-7). Haideţi să observăm câteva contraste dintre responsabilităţile creştinului şi responsabilităţile statului:

CREŞTINUL	STATUL
Iubeşte (Romani 12:9,10)	Luptă împotriva răului (13:3)
Nu se răzbună (12:19)	Este răzbunător (13:4)
Biruieşte răul prin bine (12:21)	Se înfurie pe cei răi (13:4)
Foloseşte sabia Duhului (Efeseni 6:17)	Foloseşte sabia de oţel (13:4)
Dă întâietate altuia (12:10)	

Vă puteţi imagina un politician făcând campanie electorală dând întâietate oponentului său, vorbind bine despre el, şi încurajând oamenii ca să-1 voteze?
Puterea statului nu poate funcţiona eficient pe principiile eticii nou testamentale. Să presupunem
13
că avocaţii ar încerca să folosească etica harului în tratarea hoţilor, ucigaşilor şi violatorilor. De exemplu, un ucigaş ar lua viaţa unei alte persoane, iar autorităţile în loc să ceară viaţă pentru viaţă, l-ar ierta, l-ar binecuvânta şi i-ar da drumul. Ar exista o nemaipomenită împărăţie a terorii şi a haosului! Rolul statului este să aplaneze răul şi să menţină dreptatea. Prin urmare este în sfera atribuţiilor lui, când statul îi judecă pe cei care încalcă legea şi pedepseşte criminalii. Chemarea creştinului la răspândirea Evangheliei harului şi dragostei este incompatibilă cu munca pentru guvern, care impune folosirea forţei. Creştinul care încearcă să determine statul să funcţioneze pe etica harului iese în afara sferei sale de responsabilitate.
Domnul nostru îşi îndeamnă urmaşii să iubească şi să ierte. A nu iubi şi a nu ierta este păcat. Dumnezeu a stabilit guvernele şi acestea folosesc retribuţia şi forţa pentru a-şi duce la îndeplinire responsabilităţile lor din afara perfecţiunii lui Hristos. Dar Dumnezeu a adresat creştinilor o altă chemare - aceea de a-L urma pe Prinţul păcii - şi astfel creştinii nu se pot implica în practicile în care statul trebuie să se implice. Creştinii nu pot participa la afacerile statului. Cu siguranţă că noi vrem să fim identificaţi cu poporul răscumpărat al lui Dumnezeu şi să nu avem vreo implicare în politicile acestei lumi!
Creştinul recunoaşte prerogativa statului de a folosi metodele, care sunt necesare pentru a menţine ordinea. însă cu toate acestea, pentru că Dumnezeu 1-a chemat la un standard diferit, el stă la distanţă de activităţile statului. De exemplu, creştinul recunoaşte dreptul statului de a practica pedeapsa capitală, dar nu se bucură când statul face uz de acest drept. înţelege nevoia de a-i aduce în instanţă pe criminali, dar nu ia parte la procese. Vede valoarea oamenilor morali, care deţin funcţii publice, dar nu se străduieşte ca să-i aleagă. Mai degrabă, creştinul se roagă ca Dumnezeu să pună în funcţie pe cel care îl ştie El cel mai potrivit pentru slujba şi momentul respectiv. Pur şi simplu, creştinul are însuşit conceptul a două împărăţii, şi ştie că locul său nu este în această împărăţie lumească, în care se manifestă statul.

B. SĂ NU FACI REFORMĂ

Unii oameni cred cu tărie că creştinii ar trebui
15
să ajute la alegerea candidaţilor mai buni, să cureţe politica şi să înlăture răul prin votul lor. Din punct de vedere moral aceste deziderate sună bine. Dar este aceasta ceea ce învaţă Noul Testament?
Abordarea „reformei" nu ia în considerare gravitatea păcatului şi nici puterea şi efectul naşterii din nou. Păcatul este văzut mai degrabă ca o problemă socială, cu care legile şi un guvern bun vor avea de-a face,

decât ca o bonl.i spii itn.il.i, pe i .ne doar sângele lui Hrislos po.ite *r..*| «> vindec e legile
bune şi oamenii din funcţiile publice, n-.|.....i.ibili
cu aplicarea acestor legi, vor ave* o Influenţi restricţionată asupr.i p.u.ilului. D.II Hisenct .ne ti chemare mult mai înaltă decât aceea de ,i < mic epe aceste condiţii sociale prin acţiune politică. Când o Biserică devine implicată în politică, pentru a face reforme în societate, aceasta doar încearcă să aplaneze natura păcătoasă, determinându-i pe oameni să fie slujitori mai respectuoşi ai răului. Votarea oamenilor „buni" în funcţii publice sau înlăturarea celor care nu ni se par buni, nu va îndepărta niciodată păcatul din inimile oamenilor. „El [Isus] S-a arătat o singură dată, ca să şteargă păcatul prin jertfa Sa" (Evrei Apostolii nu au făcut campanie electorală pentru a aboli sclavia. Nici nu au încercat să cureţe politica romană sau să rectifice nedreptăţile civile. Creştinii nu au o astfel de abordare, pentru că nu va rezolva problemele. Doar puterea Evangheliei poate pătrunde la rădăcina nevoilor omului. Atunci când o biserică ajunge să se implice în cadrul comunităţii sau în încercările de a face reformă naţională, îşi pierde puterea de a înşfăca sufletele din ghearele păcatului.

C. SĂ NU VOTEZI

Dumnezeu îngăduie puterile statului; ele sunt „rânduite de Dumnezeu" (Romani 13:1). El ridică şi coboară pe conducători, după voinţa Lui suverană. „El răstoarnă şi pune pe împăraţi" (Daniel 2:21). „...Cel Preaînalt stăpâneşte peste împărăţia oamenilor şi o dă cui vrea" (Daniel 4:25, 32; 5:21). Poate nu vom înţelege tot timpul cum face Dumnezeu aceste schimbări, însă ştim că El nu a dat creştinilor directive pentru a-L ajuta să facă aceste schimbări prin campanii electorale şi exprimarea voturilor.
Votarea în alegerile locale sau naţionale ne-ar

identifica pe noi cu împărăţia acestei lumi. Ne-ar asocia cu puterile statului într-un program în care nu putem fi parte sau pe care nu îl putem duce la îndeplinire - cum ar fi: stagiul militar, forţele de poliţie, represalii şi răzbunare. După primul război mondial, unii conducători de guverne au afirmat în mod clar că aceia care votează ar trebui să ajute la apărarea guvernului pentru care au votat. Nu-i aşa că urmaşul lui Hristos, care votează, încearcă să slujească la doi stăpâni?

Unii creştini au tendinţa să ajungă destul de interesaţi de alegeri şi de campanii electorale, mai ales dacă viaţa morală sau religia candidaţilor devine o problemă. Un exemplu de acest fel a fost campania prezidenţială din anul 1960, în care un candidat era catolic. Dar cum ne dăm seama că Dumnezeu vrea ca oamenii „buni" să fie aleşi? Uneori, după cum scrie în Daniel 4:17: „...Cel Preaînalt... înalţă pe ea pe cel mai de jos dintre oameni".

După cum străinul nu se califică pentru vot într-o ţară unde locuieşte temporar, tot aşa, cetăţenii împărăţiei nu se vor califica pentru vot în împărăţia lumească.

D. SUPUNEREA

Conducătorii civili sunt necesari, într-o lume păcătoasă, pentru a menţine legea şi ordinea şi pentru a proteja binele. Fără ei ar fi haos şi anarhie.

Dumnezeu ne porunceşte să ascultăm de guvernele civile. El spune: „Oricine să fie supus stăpânirilor cele mai înalte..." (Romani 13:1). „Fiţi supuşi oricărei stăpâniri omeneşti, pentru Domnul..." (1 Petru 2:13). Supunerea faţă de acestea, doar de dragul Domnului, este un mod prin care îl ascultăm pe Dumnezeu. Dacă autorităţile statului ne cer să facem ceva împotriva lui Dumnezeu, noi nu putem asculta, dar putem accepta consecinţele cu blândeţe, indiferent dacă ar fi o sentinţă penală, o amendă sau renunţarea la viaţă. Prin această acceptare nu suntem aroganţi, ci menţinem o conduită şi o atitudine de supunere. Pentru creştin, supunerea faţă de autorităţile statului este totală, însă ascultarea este condiţionată.

Supunerea include şi plătirea taxelor. Creştinii nu sunt paraziţi, care se bucură de beneficii, cum ar fi şosele, şcoli şi alte servicii, fără să ajute la plata cheltuielilor acestora. Nici nu suntem responsabili pentru modul în care guvernul foloseşte taxele pe

care le plătim, cu atât mai mult cu cât nu suntem responsabili de modul în care serviciile aviatice sau băcanul îşi folosesc banii cu care îi plătim. Nu sunt condiţii ascunse ale poruncilor din Romani 13:6, 7: „Tot pentru aceasta să plătiţi şi birurile... Daţi tuturor ce sunteţi datori să daţi: cui datoraţi birul, daţi-i birul; cui datoraţi vama, daţi-i vama; cui datoraţi frica, daţi-i frica; cui datoraţi cinstea, daţi-i cinstea."

Din versetele de mai sus vedem că supunerea include de asemenea respectul şi onoarea. Niciodată nu trebuie să arătăm lipsă de respect sau să vorbim nerespectuos despre oricare autoritate, indiferent dacă este preşedintele ţării sau inspectorul local în construcţii. Pentru că Dumnezeu i-a aşezat în poziţii de autoritate, noi avem datoria de ai respecta.

E. MIJLOCIREA

Cu toate că responsabilitatea intervenţiei în rugăciune este menţionată la final, probabil este cea mai importantă. „Vă îndemn, dar, înainte de toate, să faceţi rugăciuni, cereri, mijlociri, mulţumiri pentru toţi oamenii, pentru împăraţi şi pentru toţi cei ce sunt înălţaţi în dregătorii..." (1 Timotei 2:1,2).

Pe lângă mulţumiri, care ar trebui să fie cererile noastre specifice când ne rugăm pentru conducătorii statului? Ia în considerare următoarele:

• Roagă-te ca ei să poată face posibil ca noi să „ducem o viaţă

paşnică şi liniştită, cu toată evlavia şi cu toată cinstea" (versetul 2). Dumnezeu doreşte acest lucru pentru noi şi ne cere să ne rugăm pentru aceasta. Roagă-te pentru mântuirea personală a liderilor statului. Dumnezeu „voieşte ca toţi oamenii să fie mântuiţi şi să vină la cunoştinţa adevărului" (versetul 4). Deşi nu este treaba noastră ca să-i judecăm sau să spunem despre conducătorii statului că nu sunt creştini adevăraţi, responsabilităţile lor includ acţiuni de pedepsire, pe care Domnul le-a interzis urmaşilor Săi. Dumnezeu vrea ca toţi oamenii să fie mântuiţi şi să trăiască în ascultare de Hristos şi de aceea, El ne-a spus să ne rugăm pentru mântuirea lor. Roagă-te ca Dumnezeu să dea conducătorilor statului înţelepciune şi direcţie. Ei au de luat multe decizii grele. Roagă-te pentru cei care votează, ca voia
lui Dumnezeu să se împlinească în ceea ce priveşte alegerea conducătorilor. Dumnezeu va stăpâni peste inimile şi minţile oamenilor şi astfel peste treburile naţiunii, după cum ne rugăm noi. Putem afirma că noi credem în rugăciune în loc să credem în voturi, dar cât de bine ne-am pus credinţa noastră în practică? Gândeşte-te la timpul, energia şi banii cheltuiţi în campanii electorale. Cum am compara cu acestea timpul şi energia pentru rugăciune?
în zilele Sodomei, cine a avut mai multă influenţă - Lot, care era la poarta oraşului, sau Avraam, care stătea în rugăciune de mijlocire înaintea lui Dumnezeu? Chiar şi îngerii, care au venit în Sodoma cu puţin timp înainte de distrugerea acesteia, nu au încercat să reformeze cetatea; ci au încercat să îl scoată afară pe Lot şi familia lui. Haideţi să fim mijlocitori, aşa cum a fost şi Avraam. Şi haideţi să smulgem suflete pentru Domnul în loc să încercăm să votăm oameni buni şi legi.

Privilegiile creştinului

Cu toate că în calitate de creştini „nu suntem din această lume", ne bucurăm de multe privilegii, pe care guvernele le oferă cetăţenilor. Trăind „în mijlocul unui neam ticălos şi stricat" (Filipeni 2:15), uneori avem de răspuns la întrebări referitoare la folosirea adecvată a privilegiilor noastre.

1. *Ar trebui creştinii să facă cereri către guvern ?*

Exemplul Apostolului Pavel ne dă câteva îndrumări. Când soldaţii romani erau aproape să-1 bată pe Pavel, el a pus sub semnul întrebării temeiul legal al acţiunii lor întrebându-i: „Vă este îngăduit să bateţi un roman care nu este osândit?" (Faptele Apostolilor 22:25)
în această relatare observăm câteva sfaturi pentru noi. Pavel a arătat respect. Sub nicio formă n-a condamnat şi n-a vorbit fără respect despre autorităţile civile. Nu a pledat pentru dreptate. Motivaţia sa pentru apărare nu a fost din raţiuni monetare sau scopuri egoiste, ci mai degrabă ca să poată continua cu mărturisirea Evangheliei.

Aceeaşi mărturie creştină este evidentă atunci când Pavel „a cerut ca pricina lui să fie ţinută ca să fie supusă hotărârii împăratului" (Faptele Apostolilor 25:21). Cererea lui Pavel a fost făcută de dragul Evangheliei. El dorea să fie cruţat pentru a putea duce Evanghelia în Roma.
în zilele celui de-al II-lea război mondial, unii fraţi anabaptişti au cerut guvernului privilegiul de a oferi tinerilor lor un alt fel de serviciu, în locul stagiului militar. în mod similar, recent, în zilele noastre, fraţi din câteva state [americane] au cerut autorităţilor civile dreptul ca biserica să aibă un plan care va îndeplini toate cerinţele legale privitoare la obligativitatea asigurării auto. Aceste cereri au fost făcute pe baza convingerilor biblice.
Atunci când adresăm cereri statului, trebuie să menţinem un înalt nivel de respect pentru autorităţi. N-ar trebui niciodată să folosim vreo formă de coerciţie sau forţă în cererile noastre.
2. Ar trebui creştinii să raporteze spargerile, crimele, violurile sau alte infracţiuni către ofiţerii de poliţie?
Din nou observăm un exemplu de-al apostolului Pavel, când a cerut ca nepotul său să fie dus în faţa

căpitanului pentru a-i raporta planul uciderii sale complotat în secret de iudei (Faptele Apostolilor 23:16-22).
în conformitate cu Romani 13, Dumnezeu a rânduit puterile statului pentru binele şi protecţia noastră (versetul 4). Ce am realiza dacă nu raportăm infracţiunea? N-am ajuta astfel sistemul răului şi ara împiedica puterile statale în responsabilitatea lor de a oferi protecţie şi de a pedepsi pe cei ce fac răul? (lPetru 2:14)
Oricum, creştinii nu acuză şi nici nu iau parte la procesele de judecată ale infractorilor. Ci mai degrabă, dacă infractorul este arestat şi întemniţat, putem avea oportunitatea de a arăta dragostea lui Hristos lui sau familiei sale.
Atunci când raportăm către poliţie pe cei care încalcă legea trebuie să fim prudenţi cu motivele noastre. Niciodată nu ar trebui să facem aceasta din motive de răzbunare, mânie, revanşă sau câştig personal. Creştinii îşi iubesc duşmanii, de aceea trebuie să ne rugăm pentru mântuirea infractorilor.

Pentru a comanda alte broşuri din seria
„LUMINĂ DIN CUVÂNT" contactaţi:
Asociaţia International Christian Aid Ministries
O.P.l, Gh.P.l, CRI
Suceava 720300 România
Tel: 0230/533032 Email: info@icamro.org

Creştinul, care hotărăşte să se supună Noului Testament, are de răspuns la diverse întrebări legate de relaţia lui cu societatea şi cu statul. Care este natura şi rolul statului? Ar trebui, sau ar putea statul să funcţioneze după principiile eticii nou-testamentale? Dacă nu poate, atunci ce rol poate avea creştinul în politică şi în guvern? Creştini fiind, ar trebui să votăm pentru a ajuta la instalarea în funcţiile publice a unor oameni „buni"? Aceste întrebări şi altele asemenea cer răspunsuri valide, bazate pe Noul Testament.